

tvivler naturligvis ikke om, at den Mulighed, som der kan være for fortsat at drive Agitation med dette Forslag, vil de ærede Medlemmer Hr. Nis Nissen og Hr. J. P. Nielsen ikke lade gaa ubenyttet hen; man vil sikkert udnytte den til den alleryderste Grænse.

Der har jo nu været to Synspunkter fremme, det ene det, som de ærede Medlemmer Hr. Nis Nissen og det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen har været Talsmænd for, og det andet det, som det ærede Medlem Hr. H. P. Hanssen (Nørremølle) har været Talsmand for, og som gaar ud paa en Tillem্পning af Loven af 1922. Det Standpunkt, som de to Ordførere for Regeringspartierne indtager, betyder jo Loven af 1919 uden Afkortning, medens det Standpunkt, som det ærede Medlem Hr. H. P. Hanssen (Nørremølle) indtager, og som det ærede Medlem Hr. Holger Andersen delvis slutter sig til, betyder en Tillem্পning af Loven af 1922. Jeg maa for mit Vedkommende sige, at paa eet Omraade er der ikke nogen Forskel paa disse to Love. Jeg sagde før, at jeg ikke havde nogen stor Tro til, at Loven af 1922 kunde virke tilfredsstillende, fordi den rummede en indre Modsætning, og denne indre Modsætning vil man jo heller ikke borteliminere af Loven ved en Tillem্পning.

Loven af 1919 giver Husmændene Jorden til Jordværdiansættelse; Forskellen mellem de to Love ligger i, at Loven af 1922 giver Husmændene Jorden til Jordværdiansættelsen plus det, man bliver enig om i Øjeblikket mellem Menighedsraadene og Jordkøberne og senere maaske enig om ved den Mæglingsinstans, som det ærede Medlem Hr. H. P. Hanssen (Nørremølle) stillede i Udsigt. Det er Forskellen mellem de to Love, men der er eet Punkt, hvor de er fuldstændig ens, og det er, naar man først har faaet Overenskomsten i Stand. I det Øjeblik der er truffet en Overenskomst mellem Menighedsraadet og Jordkøberen, er de to Loves Forhold til Ejendomsretten ganske det samme, der er ingen Forskel. Fra det Tidspunkt har Menighedsraadet ingen som helst Indflydelse paa Jordprisen og paa Afgiften, den falder og stiger, efter som Jordværdiansættelsen falder og stiger. Derfor er jeg ikke et Øjeblik i Tvivl om, at man fortsat vil kunne „øve Uro“ om denne Lov, som det ærede Medlem Hr. Nis Nissen sagde. For man maa jo vel forstaa, at de Husmænd, som faar Jord efter Loven af 1919, som altsaa faar Jorden mod en Afgift efter Jordværdiansættelsen, kommer til at sidde billigere med Jorden end de Hus-

mænd, der faar Jord efter Loven af 1922, og det er jo ikke saaledes, at de sidder langt fra hinanden, tværtimod, de sidder i samme Sogn. Maa jeg give et bestemt Eksempel paa, hvorledes Forholdet ligger. Til Foraaaret skal der udstykkes Jord fra Domænen Rønhave i Ulkebøl Sogn. Efter hvad jeg har hørt, er der en hel Del af de paagældende Husmænd, som faar Jord efter Loven af 1919. Det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen vil kunne oplyse, om det er saaledes, det har jeg i hvert Fald faaet meddelt. Det vil altsaa sige, at disse Husmænd frem i Tiden vil komme til at betale en Afgift, der svarer til den til enhver Tid gældende Jordværdiansættelse. Naar vi om faa Aar eventuelt skulde udstykke Præstegaardsjorderne i samme Sogn efter Loven af 1922; tillem্পet af det Udvalg, som er stillet i Udsigt, vilde Følgen blive, at vi i samme Sogn havde to Kategorier af Husmænd, som betalte forskellig Afgift. Jeg er ikke et Øjeblik i Tvivl om, at man der vilde have et udmærket Grundlag for en fortsat Agitation, og jeg maa sige, at naar man stiller sig paa det Standpunkt, at der skal være ensartet Lovgivning paa begge Sider af Kongeaaen, kan man ikke samtidig stille sig paa det Standpunkt, at Afgiften paa disse Jorder skal være forskellig. Jeg tvivler ikke om, at man fortsat vil kunne drive Agitation paa det Grundlag, at Afgifterne er forskellige, og at vi her Tid efter anden, naar det er gennemført, vil møde et Lovforslag, som søger dette Forhold reguleret, saaledes at Afgifterne bliver ens.

Jeg nærer, som sagt, ikke nogen stor Tro til Loven af 1922 set fra dette Synspunkt, men jeg erkender, at den har et Fortrin fremfor Loven af 1919: den giver ved de frivillige Overensko ster Midler til, at Ejendomsretten kan hævdes, ganske vist paa den Maade, at der ikke sker nævneværdig Udstykning. Saadan ligger Forholdet. Jeg maa sige, at jeg for mit Vedkomende har ikke noget imod Udstykning, men jeg ønsker, at den skal ske ad Frivillighedens Vej, og jeg kan ikke se, at der er Mening i, at vi, naar vi ønsker at udstykke i Sønderjylland, skal gøre det paa et saadant Grundlag, at de Husmænd, der faar Jorden, bliver daarligere stillet end Husmændene i det øvrige Land. Det forekommer mig ikke at være nogen god nationaløkonomisk og socialpolitisk Foranstaltning. Vil vi udstykke Præstegaardsjorderne, er det bedre, at vi sørger for, at vore Husmænd ikke i Forvejen er belastet økonomisk; jeg ønsker, som sagt, at det skal ske ad Frivillighedens Vej, saaledes at Sognemenig-